

У Х В А Л А
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Бриндака Петра Антоновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу десятого статті 3 Закону України „Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні“

м. К и ї в
26 вересня 2018 року
№ 35-у(II)/2018

Справа № 3-141/2018(193/18)

Другий сенат Конституційного Суду України у складі суддів:

Тупицького Олександра Миколайовича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича,
Лемака Василя Васильовича,
Мойсика Володимира Романовича,
Первомайського Олега Олексійовича,
Сліденка Ігоря Дмитровича – доповідача,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Бриндака Петра Антоновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу десятого статті 3 Закону України „Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні“ від 11 грудня 2003 року № 1382–IV (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 15, ст. 232) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Сліденка І.Д. та дослідивши матеріали справи, Другий сенат Конституційного Суду України

у с т а н о в и в:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Бриндак Петро Антонович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати таким, що не відповідає частині другій статті 3, частині першій статті 8, частині другій статті 19, статтям 21, 22, частині першій статті 24, частині першій статті 33, статті 64 Конституції України (є неконституційним), абзац десятий статті 3 Закону України „Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні“ від 11 грудня 2003 року № 1382–IV зі змінами (далі – Закон), згідно з яким „документ, до якого вносяться відомості про місце перебування, – довідка про звернення за захистом в Україні“. Абзац десятий статті 3 Закону застосований в остаточному судовому рішенні Вищого адміністративного суду України від 21 листопада 2017 року у справі Бриндака П.А.

Автор клопотання стверджує, що застосування абзацу десятого статті 3 Закону призвело до порушення його права на реєстрацію місця перебування особи.

На підтвердження своєї позиції суб'єкт права на конституційну скаргу наводить окремі положення Конституції України, Цивільного кодексу України, Закону, Закону України „Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту“, Закону України „Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні“, Правил реєстрації місця проживання, затверджених Постановою Кабінету Міністрів України „Про затвердження Правил реєстрації місця проживання та Порядку передачі органами реєстрації інформації до Єдиного державного демографічного реєстру“ від 2 березня 2016 року № 207, а також посилається на Загальну декларацію прав людини 1948 року, Конвенцію про захист прав людини і

основоположних свобод 1950 року, Міжнародний пакт про громадянські і політичні права 1966 року.

2. Другий сенат Конституційного Суду України, розглядаючи питання про відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з ухваленням не одностайно Другою колегією суддів Другого сенату Конституційного Суду України Ухвали від 26 квітня 2018 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі мають міститися обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону; відомості про документи і матеріали, на які посилається суб'єкт права на конституційну скаргу, із наданням копій цих документів і матеріалів (пункти 6, 7 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Другий сенат Конституційного Суду України зауважує, що абзацом десятим статті 3 Закону встановлено, що документом, до якого вносяться відомості про місце перебування, є довідка про звернення за захистом в Україні. Таким чином, норма не містить переліку осіб, які мають право на реєстрацію місця перебування, про яке йдеться в конституційній скарзі, та підстав, з яких така реєстрація може бути здійснена.

Цитуючи окремі положення Конституції України, нормативно-правових актів, Бриндак П.А. не вказав, у чому полягає взаємозв'язок між абзацом десятим статті 3 Закону й частиною другою статті 3, частиною першою статті 8, частиною другою статті 19,

статтями 21, 22, частиною першою статті 24, частиною першою статті 33, статтею 64 Конституції України, та не навів аргументів щодо того, яким чином зазначена норма Закону зумовила порушення його права на вільний вибір місця проживання.

Крім того, автор клопотання вказує на недосконалість законодавства у сфері правового регулювання реєстрації місця перебування особи. Проте питання удосконалення законодавства не підвідомче Конституційному Суду України.

З наведеного вбачається, що суб'єкт права на конституційну скаргу не обґрунтував тверджень щодо неконституційності абзацу десятого статті 3 Закону, чим не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, а також не долучив копій усіх документів, на які посилається у конституційній скарзі, а отже, не дотримав вимог пункту 7 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 2, 4 статті 62 цього закону – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 36, 55, 56, 62, 67, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 54 Регламенту Конституційного Суду України Другий сенат Конституційного Суду України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Бриндака Петра Антоновича щодо відповідності

Конституції України (конституційності) абзацу десятого статті 3 Закону України „Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні“ від 11 грудня 2003 року № 1382–IV зі змінами на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГИЙ СЕНАТ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**